Bibliotecă

Anul al 68-lea — 4 PAGINI 4 LEI — P — Nr. 215 Vineri 14 Septembrie 1951

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Ad-ţiei Poştelor şi Telecomunicaţiilor No. 20.064/939

ABONAMENTE CAPITALA
Lei 100 pe lună
Lei 300 „ 3 luni
Lei 600 „ 6 „
Lei 1200 pe 12 luni
Plata prin Centrul de Difuzare a Presei
Str. Const. Mille 14
Tel. 5.28.90.

Apare sub conducerea unui comitet

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10.

ABONAMENTE PROVINCIA
Lei 100 pe lună
Lei 300 „ 3 luni
Lei 600 „ 6 „
Lei 1200 pe 12 luni
Plata prin Centrul de Difuzare a Presei din capitalele raioanelor

Înscris sub Nr. 160 Trib. Hfov

PREGĂTIRILE DE IARNĂ

Sub vechiul regim aprovizionările de iarnă ale populaţiei orăşeneşti erau lăsate la discreţia producătorilor, cărăuşilor şi a speculanţilor. Aceştia produceau, transportau, ascundeau sau dădeau la iveală marfa după bunul lor plac, conform socotelilor meschine de a smulge dela cumpărători câştiguri cât mai mari.

Toate aceste operaţii duceau la lipsa de pe piaţă a unor articole şi la vânzarea lor pe sub mână cu preţuri de speculă

De pe urma unei astfel de stări de lucruri, suferea populaţia nevoiaşă — în vreme ce privilegiaţii vechiului regim îşi umpleau cămara cu tot felul de bunuri.

Astăzi în baza planificării aprovizionării populaţia muncitoare are la îndemână cu preţuri modeste cele de trebuinţă, putându-şi face mai cu înlesnire aprovizionările de iarnă.

Munca câmpului, în anul acesta, se apropie de sfârşit. Se recoltează legumele şi zarzavatul din grădinării. Se culege porumbul de pe ogoare şi se cară în coşarele din bătătura ţăranului.

Datorită Aprozarului, Alimentarelor, Cooperativelor de consum Gospodăriilor Agricole de Stat, populaţia se poate aproviziona de iarnă cu legume şi zarzavat la preţuri mici, accesibile oamenilor cu venituri modeste.

Industria alimentară a scos pe piaţă conserve de legume în cutii, — de-asemeni: bulion, peşte, etc. Calitatea acestor conserve este superioară, iar preţurile sunt rezonabile.

În privinţa conservelor de peşte, putem spune următorul lucru: am vizitat astă-primăvară, la Sulina, un mare vas de pescuit — care avea tot odată utilajul necesar pentru prepararea conservelor. Cu chipul acesta, dela prinderea peştelui până la pregătirea lui şi închiderea în cutii nu trec uneori decât câteva ceasuri — ceeace face ca peştele din conserve să fie foarte proaspăt.

Alimentarele au pus în vânzare marmelade, jam-uri de fructe şi dulceţuri, bine făcute şi ieftine. Aceste dulciuri care cer o pricepere specială pentru preparaţie, timp şi combustibil — erau înainte inaccesibile gospodinelor începătoare şi oamenilor fără venituri mari. Astăzi oricine îşi poate procura dela Alimentare marmeladă pentru copii.

Pe lângă pânză pentru lenjuri şi în afară de costume, prăvăliile au — tot cu puncte — paltoane de iarnă, gata de bună calitate. În trecut, procurarea stofei şi a furniturilor, caşi costul lucrului — ridicau preţul paltonului la o sumă fantastică pe care n'o puteau strânge decât cu mare greutate muncitorii, slujbaşii, pensionarii...

Acelaşi lucru se petrece şi cu încălţămintea: Astăzi omul muncitor se poate asigura de bocanci pe iarnă cu 1.500 lei.

Cât priveşte combustibilul, lemnele se distribue în raţii pe cartele. În anul acesta, prima raţie s'a eliberat. Iar acum începe eliberarea raţiei a doua. Pentru strângerea sumei necesare, CEC-ul dă posibilitate oamenilor economi să se asigure din timp cu banii trebuitori. Miile de copii, adolescenţi, tineri şi oamenii în puterea vârstei care îşi depun banii la CEC — se deprind astfel cu spiritul de economie, nu tocmai înrădăcinat la noi.

În felul acesta, populaţia nu este lăsată — în privinţa aprovizionării — în voia soartei. I se pun la dispoziţie produse, de cât are nevoie, şi cu preţuri acceptabile.

Rămâne numai ca spiritul de gospodărie să pătrundă mai mult în obiceiul caselor noastre.

Pe lângă pregătirile de iarnă gospodăriile cetăţenilor, cantinele se aprovizionează cu tot ce le trebue pentru hrana personalor din subsistenţa lor. Greşelile din anii trecuţi se evită. Experienţa din an în an îşi dă roade.

În chestiunea aprovizionării mai există, fără îndoială, încă unele lipsuri. Incă nu sunt destul de conştiincioşi unii vânzători şi conducători de diferite centre de desfacere a produselor — pentru care bunul statului şi al publicului parcă nu-i şi al lor personal. Apoi nu toţi vânzătorii sunt destul de prevenitori faţă de cumpărători. Ei se educă însă zi cu zi. Progresul realizat în acest domeniu în cursul ultimului an este considerabil.

Se vor împlini şi unele lipsuri de mărfuri. Se va îmbunătăţi şi calitatea lor.

Toate aceste ameliorări se vor face numai prin ridicarea conştiinţei tuturor colaboratorilor întreprinderilor de stat şi cooperatiste, care trebue să pună în cauza obştească cea mai mare grijă şi atenţie.

Faţă de înlesnirile făcute de stat oamenilor muncii în privinţa pregătirilor de iarnă, se cere ca şi cetăţenii — cu înţelegere şi cu tragere de inimă— să pună la contribuţie spiritul lor gospodăresc şi de chibzuială în cheltuieli.

Tot ceeace se face în această ţară, se face pentru îmbunătăţirea traiului lumii muncitoare — care, înţelegând acest lucru, îşi concentrează toate puterile în vederea măririi producţiei şi a împlinirii planului, ceeace se răsfrânge şi asupra succesului pregătirilor de iarnă, şi asupra îmbunătăţirii traiului nostru — a fiecăruia din noi — în anotimpul aspru.

M. Sevastos

ÎN AJUNUL DESCHIDERII NOULUI AN ŞCOLAR

Au fost terminate numeroase lucrări menite să asigure o bună desfăşurare a muncii şcolare în cursul anului 1951 — 52

Ministerul Invăţământului Public şi sfaturile populare s'au preocupat din timp de pregătirea deschiderii noului an şcolar, întreprinzând o serie de lucrări menite să asigure o şi mai bună desfăşurare a muncii şcolare în cursul anului 1951—52.

În Capitală numeroase noi localuri de şcoli sunt astăzi în stare de funcţiune sau aproape terminate. A şi intrat în funcţiune, cămінul şi cantina „Vasile Roaită" pentru studenţii dela Institutul de exploatare şi industrializare a lemnului. Lucrările de amenajare a localului grădiniţei de copii „Donca Simo" şi a internatului „Panduri" se află într'un stadiu înaintat.

Folosindu-se mijloace locale, numeroase lucrări de reparare, amenajare şi construire a şcolilor au fost duse la bun sfârşit. Sfatul popular al oraşului Slănic-Băi, regiunea Bacău, a amenajat un internat pentru 70 de elevi. Numeroase clase noi au fost construite la şcolile din comunele Mureş şi Ileana, regiunea Bacău, Orlat, regiunea Sibiu şi altele, iar în comunele Curbătura, Bozianu-Nuc din regiunea Buzău şi în raionul Truşeşti, din regiunea Botoşani, au fost construite noi localuri de şcoală. La toate aceste acţiuni, părinţii elevilor ca şi alţi oameni ai muncii dela oraşe şi sate şi-au dat sprijinul lor, muncind voluntar.

Sfaturile populare şi părinţii elevilor au dat un sprijin efectiv şi aprovizionării pentru iarnă a internatelor şi cantinelor şcolare. Astfel, sfatul popular al oraşului Craiova a repartizat internatelor şi şcolilor din oraş întreaga recoltă şi produsele fermei Albeşti, iar în comunele Bethausen, Făget, Vălcani, Crai Nou şi Margina din regiunea Timişoara, părinţii elevilor au asigurat, prin muncă voluntară şi donaţii, importante cantităţi de conserve pentru iarnă şi au efectuat transportul lemnelor necesare şcolilor şi internatelor.

Tot prin mijloace locale, numeroase şcoli au fost înzestrate cu material didactic. Şcoala piscicolă din comuna Nucet, regiunea Prahova, a preţătit cca. 1.000 borcane cu diferite specii de peşti pentru muzeele de ştiinţe naturale ale tuturor şcolilor din regiune, iar elevii şcolilor din Oraşul Stalin au lucrat în timpul vacanţei material didactic pentru ştiinţele fizico-chimice, ştiinţele naturale şi matematici.

Mobilizând un număr mare de părinţi ai elevilor, comitetul de sprijin al liceului din Sibiu a înzestrat laboratorul de fizică şi chimie, precum şi muzeul de ştiinţe naturale al şcolii cu un bogat material didactic. (Agerpres).

VOINŢA NOASTRĂ DE PACE ESTE NECLINTITĂ

(Dela adunarea generală a oamenilor muncii dela tipografia Nr. 1 model din Moscova)

de G. PAHOMOV

Atelierele vaste şi luminoase ale tipografiei Nr. 1 model „A. A. Jdanov", cea mai mare fabrică de tipărituri din capitala sovietică.

Se mişcă ritmic maşini rotative puternice, lucrează cu zgomot cadenţat maşini plane, agregate de cules şi de legat. Acolo muncesc în mod stahanovist un colectiv de poligrafişti sovietici însumând multe mii de oameni: linotypişti, maşinişti, legători, zincografi. În marele atelier al maşinilor plane se vede un panou imens care glăsueşte: „Să întărim prin muncă stahanovistă puterea Patriei, bastion sigur al păcii în lumea întreagă". Intreaga ţară sovietică cunoaşte şi preţuieşte producţia tipografiei Nr. 1 model. Acolo se tipăresc marile creaţii ale întemeetorilor marxism-leninismului: Marx, Engels, Lenin şi Stalin, opere ale literaturii sovietice, lucrări ştiinţifice şi manuale şcolare. Anul acesta, odată cu apariţia volumului 13 din Operele lui I. V. Stalin, tirajul acestei publicaţii a atins 6.500.000 de exemplare. Tirajul manualelor şcolare reprezintă aproape 14.000.000 de exemplare. Anul trecut, îndeplinind înainte de termen Planul Cincinal de după război, tipografia a dublat volumul producţiei de tipărituri faţă de anul antebelic 1940.

O sirenă care şueră prelung vesteşte terminarea lucrului la schimbul întâi. Vuetul maşinilor se potoleşte. Aproape 2.500 de muncitori, muncitoare, ingineri şi tehnicieni umplu curtea vastă a tipografiei. Incepe o adunare consacrată hotărîrii Comitetului sovietic pentru apărarea păcii, referitoare la strângerea de semnături pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii.

Primul ia cuvântul unul dintre cei mai vechi oameni ai muncii din tipografie, Mihail Guneaev, maestru la secţia Zincografie.

— Scumpul şi înţeleptul nostru conducător, marele stegar al păcii, Iosif Vissarionovici Stalin arată, spune vorbitorul, că „Pacea

(Continuare în pag. 4-a)

Artişti ai teatrului „Maxim Gorchi" din Moscova semnează Apelul pentru un Pact al Păcii

Demisia guvernului finlandez

HELSINKI 13 (Agerpres). — TASS transmite:

La 12 Septembrie, primul ministru al Finlandei, Kekkonen, a prezentat preşedintelui Republicii Finlandeze, Paasikivi, demisia guvernului. Preşedintele a primit demisia şi a cerut guvernului să-şi continue îndeplinirea funcţiunilor, până la formarea noului guvern.

Cum pregătesc U.D.B.-iştii provocările de frontieră

Moscova, 13 (Agerpres). — *Sub titlul „Cum pregătesc UDB-iştii provocările de frontieră", ziarul PENTRU O IUGOSLAVIE SOCIALISTĂ publică următoarele:*

În ultimul timp, banda lui Tito provoacă tot mai des incidente la frontierele ţărilor de democraţie populară. Aceste provocări au loc în urma ordinelor date de Rankovici, care, la rândul lui, le primeşte dela imperialiştii americani. Fostul ofiţer al „K.N.O.J." (Organele de apărare naţională), Spirt Bojo, care s'a refugiat în RP Ungară, a desvăluit felul cum titoiştii îşi pregătesc actele de provocare. Înainte de a pleca pe linia de frontieră, fiecare membru al grupului de diversionişti şi provocatori pleacă în recunoaştere pentru a afla poziţiile grănicerilor din ţările de democraţie populară.

Aceste pregătiri se fac în cel mai mare secret. Inainte de sosirea provocatorilor la frontieră, agenţii lui Rankovici retrag dela postul lui pe grănicerul iugoslav care, pentru timpul cât durează provocarea, este mutat în alt loc. Dacă cineva află ceva în legătură cu planurile de provocare, UDB-iştii îl ucid, aruncând apoi vina pe grănicerii din ţările de democraţie populară, cu scopul vădit de a aţâţa şovinismul şi isteria războinică.

SĂ IA AMINTE!

Incă o bandă de spioni, trădători şi complotişti periculoşi a fost adusă în faţa judecăţii poporului nostru. După procesele trecute, această nouă demascare a uneltirilor permanente pe care le coneep şi execută duşmanii ţării noastre vorbeşte încă odată despre ticăloasa conspiraţie a imperialiştilor mondiali împotriva popoarelor libere. Acest proces arată cât de aproape de inima construcţiei noastre paşnice se pot întinde antenele spionajului imperialist, purtate de exemplarele cele mai respingătoare ale liotei de duşmani interni ai Republicii Populare Române.

Zece spioni, trădători şi complotişti sunt judecaţi de câteva zile în faţa Tribunalului Militar din Bucureşti. Identitatea lor politică şi profilul lor moral sunt foarte semnificative în ce priveşte originea acţiunilor duşmănoase împotriva ţării noastre.

Un grup de acuzaţi este format din Augustin Pacha, Waltner Iosif, Schubert Iosif, Heber Ioan şi Boroş Adalbert, membri ai corpului clerical romano-catolic din ţară. Ca să ne facem o idee prealabilă despre natura misiunii şi activităţii acestor prelaţi este destul să amintim câteva antecedente. Pacha Augustin, episcop romano-catolic de Timişoara şi Banat, a avut în 1934 o întrevedere cu Hitler şi Hess, în care asigura căpeteniile agresorilor germani de loialitatea hitleriştilor din România. Prin persoana lui Pacha, biserica romano-catolică — faţadă religioasă a serviciului de spionaj papal — lua sub patronaj coloana a 5-a hitleristă din ţara noastră. Astăzi bătrânul Pacha stă în boxă asemeni unei fiare cu ghiarele tăiate. Dar cu ani în urmă această putredă faţă bisericească schiţa cu o mână salutul hitlerist la o manifestaţie fascistă din Banat, şi cu alta binecuvânta pe spionii în sutană din subordinea lui ,care furnizau zelos informaţii serviciilor de spionaj străine.

Alt fapt: Schubert Iosif şi Boroş Adalbert au fost hirotonisiţi episcopi romano-catolici în mod clandestin, în anii regimului de democraţie populară. În condiţii în care cultele din ţara noastră beneficiază de cele mai largi libertăţi religioase, ce interes aveau Vaticanul şi Nunciatura lui să efectueze în secret această solemnitate religioasă? Din mărturisirile acuzaţilor şi din desfăşurarea faptelor reiese că scopul hirotonisirii lor clandestine a fost de a se crea astfel o ierarhie secretă a spionilor papali din ţara noastră, care învestiţi astfel cu „puteri religioase depline", să poată exercita singura funcţiune ce interesează în mod real Vaticanul — şi anume spionajul în serviciul blocului americano-englez care pregăteşte războiul

Acest grup de aşa zişi prelaţi ai bisericii s'a îndeletnicit timp îndelungat, înainte şi după 23 August 1944, cu culegerea şi transmiterea de informaţii a căror trecere peste hotare reprezenta o ameninţare directă împotriva securităţii noastre de stat.

Activitatea bandiţilor puşi de Vatican să „păstorească" credincioşii romano-catolici dela noi s'a cloncit însă dela început, de totala neadeziune a masselor de credincioşi, care n'au nici în clin nici în mânecă cu o agentură ordinară de spionaj camuflată sub însemnele făţarnice ale Vaticanului. Deaceea, pe măsură ce organele Statului puneau mâna pe firele conducătoare ale acţiunii de spionaj, creştea panica şi turburarea agenţilor şi conducătorilor lor. Augustin Pacha citeşte o „predică" trimisă de nunţiul apostolic O'Hara ce nu era decât o instigare, întru nimic religioasă, împotriva regimului de democraţie populară.

Firele spionajului papal erau deţinute în ţara noastră de Nunciatura Apostolică din Bucureşti. O'Hara, nunciul apostolic, de origină şi de formaţie americană, precum şi colaboratorii lui între care binecunoscutul Del Mestri, prelatul-gangster, care călătorea culcat în fundul maşinii şi umbla civil la întâlniri conspirative — erau spioni de profesie, formaţi la şcoala cu experienţă seculară a Vaticanului. Vaticanul întreţine o vastă reţea internaţională de spionaj. El s'a transformat într'o agentură a serviciului american de spionaj preţioasă pentru acesta prin faptul că, sub masca religioasă, poate întreţine personal în diferite ţări şi poate ascunde mai uşor operaţiunile murdare cu care este însărcinat de cercurile conducătoare ale Statelor Unite.

Al doilea grup de acuzaţi îl formează Lazăr Ştefănescu şi Gheorghe Săndulescu, inspectori generali şcolari, şi dr. Petre Topa. Primii doi sunt transfuzi politici venali, tipici pentru carierismul şi corupţia slugilor intelectuale din învăţământ ale capitaliştilor şi moşierilor. Primul s'a strecurat până în Comitetul Central al Frontului Plugarilor şi a obţinut, calitatea de deputat, înşelând poporul, deşi nutrea sentimente duşmănoase antidemocratice. Aceşti inamici perfizi ai copiilor din şcolile noastre, ai învăţământului nostru nou şi a tot ce s'a înălţat în ţară pentru fericirea poporului se mai dădeau drept membri credincioşi ai familiei poporului muncitor, se strecuraseră până în posturi de răspundere şi de acolo complotau. Au alcătuit un partid fantomă, botezat „socialist-creştin", şi care avea la fel de puţin socialism cât şi creştinism, fiind o adunătură de uelgaşi. Acest „partid" avea ca scop răsturnarea prin violenţă a aşezărilor noi pentru care poporul român a luptat şi a muncit atâţia ani. In realitate, poporul a refuzat pe cei câţiva complotişti. Manifestele şi tapajul lor au rămas fără ecou în rândurile masselor. Nici 13 oameni măcar nu şi-au putut aduna în jurul lor trădătorii, pentru a forma aşa zisul „comitet central" al ridicolei lor creaturi.

In schimb tapajul şi manifestele lor au avut ecou în rândurile duşmanilor din afară ai ţării noastre, ai căror agenţi erau strecuraţi la noi sub firmă diplomatică. Acesta era şi scopul complotiştilor, care ştiau că fără propteaua spionajului străin ei nu puteau face prea mult în mijlocul unui popor unit şi hotărît să-şi apere victoriile în economie şi cultură şi independenţa naţională.

Legaţia Italiei nu era departe... Aici ministrul Scammacca, secretarul de legaţie Puri Purini şi alţi membri principali ai legaţiei erau cu toţii antrenaţi în activitate de spionaj. Insuşi ministrul Italiei la Bucureşti era colportorul informaţiilor adresate Vaticanului şi din care o copie se abătea şi pe la cabinetul ministrului de externe dela Roma, Sforza... Fapte desvăluite la proces arată că activitatea de spionaj a diplomaţilor italieni din Bucureşti nu era o „iniţiativă locală", ci executarea unei instrucţiuni confidenţiale a ministerului de externe italian. Altfel nu s'ar explica dece dela Roma soseau cereri pentru repatrierea unor italieni din România, cereri care preţindeau vize pentru un număr mai mare decât cel real al emigranţilor, cu intenţia de a se lăsa astfel loc unor cetăţeni români, duşmani ai ţării noastre, care au şi trecut fraudulos graniţa travestiţi în marinari italieni. Iar legaţia Italiei dela Budapesta anunţa conspirativ legaţia Italiei dela Bucureşti despre „trecerea cu bine" a frontierei de către persoanele în cauză. Aceste mişcări şi procedee câtuşi de puţin diplomatice nu miră totuşi prea mult, când ele vin din partea unui guvern ca acela al lui de Gasperi care a pus la dispoziţie coastele ţării „lui" pentru manevre militare americane şi care se pregăteşte acum să revizuiască, împreună cu superiorii săi americani, tratatul de pace pentru a-l transforma în instrument de militarizare a Italiei.

In sfârşit este foarte concludentă activitatea Institutului de Cultură Italiană din Bucureşti, care numai cu răspândirea culturii italiene nu se ocupa, ci în principal cu angajarea spionilor în serviciul lui Scammacca. Acest institut a recrutat ca informator pe Petre Topa, doctorul care n'a găsit şi nici nu şi-ar fi aplicat un tratament împotriva venalităţii. El şi-a vândut ţara pentru suma de 98.500 lei. Nici mai mult nici mai puţin. Evoluţie firească pentru un „intelectual" întreţinut al cluburilor politice de tristă amintire.

Legătura care a reunit filiera spionajului italian cu cel papal au făcut-o Clement Gatti, iezuitul

Teodor Gheorghiu

(Continuare în pag. 4-a)

O comemorare: DANTE ALIGHIERI

(25.V.1265 — 14.IX.1321)

Se împlinesc 630 de ani dela moartea celui mai mare poet al Italiei, Dante Alighieri. Florentin prin naştere, Dante a trăit într'o epocă în care cetatea sa era frământată de lupta între feudalismul medieval şi zorii epocii capitaliste ce se arătau. Pe drept cuvânt, Fr. Engels a spus că în Italia, din sânul primei naţiuni capitaliste — nouă şi revoluţionară la vremea ei — a răsărit între două lumi Dante Alighieri. Poetul a luat parte cu înflăcărat patriotism la luptele ce sfâşiau viaţa Florenţei între partide adverse. În preajma anului 1300 îl găsim în tabăra „albilor" cari continuau vechile tradiţii guelfe, progresiste, luptând împotriva „negrilor" de încadrare ghibelină. Dar în luptele ce s'au dat, ghibelinii, cari au făcut alianţe cu străinii, cu francezii, au învins. Şi o hotărîre aspră, neîndurătoare nici în amnistia de mai târziu, l-a ţinut, până la sfârşitul vieţii sale, pe Dante, într'un surghiun, departe de Florenţa. După ce a cutreerat prin Bologna, Padova, Lucca, ba poate şi la Paris, el moare la Ravena, la 14 Septembrie 1321, ducând dorul patriei sale florentine, realizând cu însăşi viaţa sa ceeace — după cum scrie în „Paradisul" — strămoşul său Cacciaguido i-a proorocit:

„Şi pâinea'ntre străini; cât e de amară"
„Şi pâinea 'ntre străini; cât e de greu"
„Să baţi în sus şi'n jos străina scară".

Deşi prin credinţă şi construcţie ideologică Dante e încă un om al Evului-Mediu, prin ochiul său ascuţit, prin critica şi curajoasa rostire el anunţă realismul timpurilor moderne. De aceea partea cea mai dramatică a „Divinei Comedii" — „Infernul" — ni se înfăţişează ca o critică aspră a societăţii Italiei feudale. Când doamnele din Verona îşi şopteau îngrozite una alteia, de-l întâlneau pe Dante pe stradă: „Iată omul care vine din iad!" ele nu ştiau că poetul nu venea ci circula prin iadul în care ele însăle se găseau. Jefuirile cămătarilor; exploatările sângeroase ale celor bogaţi; viciile trândavilor; jurămintele false, trădările şi marile tiranii cari duceau dela Egzelino da Romano până la Alexandru, Atila şi Pirus — căci gândul generos şi larg al lui Dante nu condamna numai păcatele conaţionalilor săi, ci ale ticăloşilor din lumea întreagă, — toate se resfrângeau şi se resfrâng cu înfierare în gigantica lucrare dantescă. E o critică unică a societăţii feudale în care Dante nu se teme, pentru vremurile de atunci, cu un înalt şi frumos curaj revoluţionar, să desmintă şi pe atotputernicii papi nepotiştii.

Dante a fost şi un înflăcărat patriot, căutând şi închegând darurile cele mai de preţ ale poporului său şi în primul rând limba. El a fost cel dintâi mare scriitor în limbă italiană, limbă vulgară cum era considerată pe atunci faţă de latină, care-şi mai păstrase un prestigiu iluzoriu. Iar pentru viitorul poporului său el a avut gânduri înalte, întrezărindu-l unit înăuntru în putere şi muncă şi în afară, cu alte popoare înspre un permanent bine al omenirii întregi.

Pentru străinii de dincolo de Alpi, Dante n'avea nici dorinţă, nici îngăduinţă. Ce-ar zice astăzi Dante de cei de dincolo de Ocean? Ce-ar spune el de atâtea otrăvuri şi năravuri nouă, aduse de departe, de stricătorii de pace pe străbunul pământ italian? Ar săpa cercuri mai adânci în „Infernul" său pentru „greşiţii" cei noui, sau, poate, geniu veşnic reînoit, s'ar ridica năpraznic cu tunetele lui de vorbe şi ar alunga din patria sa pentru totdeauna pe nechemaţi şi pe stricători.

Ion Marin Sadoveanu

Vizitând expoziţia documentară asupra atrocităţilor comise de imperialiştii americani în Coreea

O femee tânără cu faţa brăzdată de lacrimi priveşte îngrozită ruinele fostului ei cămin. In spate duce un copil micuţ, de mână ţine altul. Unde-i va culca dânsa de acum înainte? Cu ce-i va îmbrăca?

Aceasta este situaţia lui Ho-K-Cea locuitoare a Phenianului şi ca dânsa mai sunt încă zeci de mii de coreene.

Fotografiile expuse la expoziţia documentară asupra atrocităţilor comise de către imperialiştii americani din Coreea, printre care şi cea despre care am vorbit mai sus, adunate la faţa locului de către comisia F.D.I.F., ce a vizitat special Coreea, demască pe imperialiştii americani, canibali ai veacului nostru.

Cu un sadism propriu asasinilor americanii au nimicit oraşe întregi şi au omorît cetăţeni paşnici. Inainte de război Phenianul avea o populaţie de 400 mii locuitori, şi foarte multe clădiri moderne printre care un Teatru de Operă şi Balet, 9 Teatre de dramă, 20 cinematografe, o universitate, 73 şcoli elementare, 20 şcoli medii, 6 institute, etc. Acum, oraşul este complet distrus. Din clădirile ridicate din truda oamenilor, n'au mai rămas decât ruine...

...Şi fotografiile documente se înşiră una după alta, toate la fel de acuzatoare.

Iat-o pe Ian-En-Dok care se jeleşte amar. Căţăi i-au omorît cei 5 copii şi soţul.

Iso-Sa-U în vârstă de 75 ani priveşte înmărmurită la casa ei distrusă.

Intr'un şanţ stau unele peste altele sute de cadavre. Sunt foştii locuitori ai oraşului Anak.

Şcoli, universităţi, spitale, maternităţi, teatre, biserici, locuinţe toate au fost obiective pentru aviatorii americani.

Iată ruinele unui templu budist, construit acum 2000 de ani, iată o biserică protestantă bombardată. Alte biserici complet distruse.

Cetăţenii care vizitează expoziţia, privesc înmărmuriţi la ticăloşiile hitlerilor americani. Rândurile pe care mulţi cetăţeni le-au scris în caetul de impresii ai expoziţiei, arată limpede că ei sunt alături de acei care au scris pe un panou din expoziţie „In numele vieţii copiilor, a dreptului popoarelor la viaţă liberă, în numele păcii, acuzăm".

CARNETUL NOSTRU

INIŢIATIVĂ

— „Aspectul instituţiilor noastre s'a schimbat fundamental în ultimii ani — ne spune un cititor. Cu totul altfel intri astăzi într'o instituţie, într'un minister, altfel te adresezi celor care trebue să rezolve problema cu care te înfăţişezi. Eu sunt tot funcţionar. Am impresia că la mine la birou treaba toată merge strună. Şi abia când am deaface cu alţi funcţionari, cu alte instituţii văd că treaba merge bine, dar"...

De acest „dar" sesizat de cititorul nostru ne vom ocupa astăzi. „Iată, povesteşte dumnealui — ca să împlineşti o mică formalitate, lucru ce ar trebui să dureze exact un sfert de oră, trebue uneori să-ţi pierzi câteva ore de producţie din câteva zile dearândul. Şi toate acestea, pentruce? Pentrucă unii dintre funcţionarii care rezolvă problemele publicului n'au iniţiativă".

Cititorul are dreptate. Lucrurile se petrec uneori cam în felul acesta:

In prima zi cetăţeanul merge să ceară să i se elibereze un act. Funcţionara sau funcţionarul — şi cândiţi-vă bine dacă nu recunoaştem acest gen — se uită cu mult calm în actele prezentate şi spune, tot cu calm: Bine, dar trebue să aduceţi două fotografii.

— Perfect şi mulţumesc — răspunde cetăţeanul şi a doua zi — alte două ore din producţie — vine cu actele de ieri plus două fotografii.

Funcţionarul sau funcţionara le ia, se uită tot cu mult calm la ele şi din nou dă verdictul: Bine, dar trebuia să fi adus şi actul de naştere.

Cetăţeanul dă semne de nerăbdare: „Bine, bine ,dar acest lucru nu mi-l puteai spune de ieri?"

Şi iată-l a treia zi de învoire dela servici. Victorios a venit cu toate actele, plus fotografiile, plus actul de naştere. Abia acum are şanse să i se rezolve chestiunea care necesită, de fapt, un singur sfert de ceas. Cu toate că mai sunt şanse ca actul de naştere să fi fost eliberat, acum nu ştiu câţi ani, de tribunal în loc de Primărie şi actul, care a fost bun pentru altă instituţie să nu meargă aici. Atunci altă alergătură ca să descoperi pe acasă ceeace-ţi trebue şi încă o zi pierdută în felul acesta.

Cum arată însă funcţionarul întâlnit tot mai des spre bucuria şi uşurarea cetăţeanului? Şi pe acesta îl vom recunoaşte imediat şi gândindu-ne la el, ni se luminează faţa. Căci a rezolva orice hârtie la un astfel de funcţionar nu e lucru de pe urma căruia să poţi căpăta durere de cap.

In primul rând — şi lucrul cel mai important: lângă biroul său se află un tabel cu cele necesare pentru a se putea rezolva chestiunile care îi revin. Pentru cazul de mai sus cetăţeanul venit să afle cum se poate face să capete actul na găsi: „Pentru obţinerea cutărui act sunt necesare: două fotografii, buletinul de identitate, actul de naştere eliberat de fostele Primării sau de Sfatul Popular al oraşului unde s'a născut, actul de cetăţenie şi un timbru de 20 lei".

Funcţionarul a dat dovadă de iniţiativă. Cetăţeanul care citeşte, sau care se poate informa printr'un simplu telefon e perfect lămurit, nu iroseşte timpul — nici pe al său nici pe cel al funcţionarului — îşi face rost de cele necesare şi venind, rezolvă chestiunea exact într'un sfert de ceas.

O altă problemă ridicată de către un cititor al ziarului este timbrarea diferitelor acte.

Datorită simplificării multora dintre legile care făceau ca altădată pentru obţinerea unei hârtii sau transcrierea unui proces sau însfârşit, soluţionarea oricărei cereri să fie nevoie ca cetăţeanul să cheltuiască mulţime de bani ca avocaţi, o mare parte din hârtiile pe care trebue să le rezolve cetăţeanul le poate face astăzi singur astfel încât ajutorul colegilor de avocaţi să fie cerut numai în cazuri ce necesită competinţă judecătorească.

Aşa că cetăţeanul, de multe ori, se duce singur la instituţia unde are treabă. La cele mai multe dintre instituţii şi la majoritatea funcţionarilor, cetăţeanul găseşte acel spirit nou care îl caracterizează pe funcţionarul regimului de democraţie populară: grijă faţă de cetăţean, atenţie faţă de nevoile lui, bunăvoinţă în soluţionarea cererii sale. Şi spiritul nou care domneşte în instituţiile noastre se simte, dela cel mai mare funcţionar al instituţiei sau ministerului, până la cel mai mărunt dintre ei.

Insă există şi funcţionari care, din lipsă de iniţiativă sau uneori chiar din lipsa de bunăvoinţă, îngreunează contactul cetăţeanului cu instituţiile oficiale. Şi unul din aspectele acestei îngreuieri este timbrarea.

De cele mai multe ori cetăţeanul vine fără timbre, pentrucă nu ştie cum se timbrează un act. O cerere, e simplu: douăzeci de lei. Dar un act e un lucru mai complicat.

Şi aici iniţiativa funcţionarului trebue să intervină. Un tabel afişat alături de biroul său cu valoarea timbrării fiecărui act ar putea să ajute pe solicitant şi să economisească timpul celui ce trebue să dea mereu aceleaşi informaţii. Apoi lucrul acesta ar înlătura acele abuzuri care se mai arată din când în când din partea unor funcţionari care nu s'au pătruns încă de spiritul nou, sănătos, ce domneşte astăzi în toate domeniile vieţii noastre publice. Cetăţeanul ar avea în această listă scrisă şi afişată un mijloc de informare şi de control pentru ca nici un funcţionar necinstit să nu-i poată pretinde să aducă timbre de o valoare mai mare decât cea prevăzută de lege pentru timbrarea diverselor hârtii. Tot aşa cum, la magazine, preţul afişat lângă marfă fereşte cetăţeanul de confuzii sau încurcături.

Ancuţa Maican